

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 29 grudnia 2022 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. Z. w dniu 26 czerwca 2021 r. około godz. 12:00 poruszał się samochodem marki N. o nr rej. (...), którego pasażerem była jego 6-letnia córka. Mężczyzna jechał ul. (...) w kierunku południowym w stronę skrzyżowania z ul. (...) oraz ul. (...). W tym samym czasie na powyższym skrzyżowaniu ruchem kierował funkcjonariusz Policji T. K., zabezpieczający miejsce zdarzenia drogowego, co związane było z usuwaniem skutków kolizji, m.in. płynów eksploatacyjnych przez wyspecjalizowane służby. S. Z. planował skręcić w lewo, aby dalej poruszać się ul. (...) w stronę obiektów sportowych. Wjazd na ul. (...) był zablokowany przez ekipę sprzątającą. Funkcjonariusz Policji wydał kierującemu polecenie jazdy w prawo z punktu widzenia funkcjonariusza, tj. w lewym kierunku z punktu widzenia kierującego. Obwiniony nie wykonał polecenia, zatrzymując się w poprzek dwóch pasów jezdni, utrudniając w ten sposób ruch na ul. (...). Mężczyzna rozpoczął dyskusję z funkcjonariuszem Policji, któremu tłumaczył, że musi wjechać w ul. (...). Następnie S. Z. zatrzymał samochód na skrajnym prawym pasie ruchu w miejscu niedozwolonym, w związku z czym funkcjonariusz wydał polecenie przeparkowania pojazdu, którego kierujący jednak nie wykonał. Następnie mężczyzna opuścił pojazd wraz z dzieckiem. Po powrocie do samochodu funkcjonariusz ukarał S. Z. mandatem karnym w wysokości 1000 zł oraz pouczył o prawie odmowy przyjęcia mandatu, z której to możliwości kierujący skorzystał

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie notatki urzędowej z dnia 26 czerwca 2021 roku (k.1), wyjaśnień obwinionego (k. 6-7, 43-43v, 64-66), zeznań świadka T. K. (k. 8-9, 53-56), fotografii oraz szkicu przebiegu zdarzenia na planie skrzyżowania złożonych przez obwinionego do akt sprawy (k. 48-52, 63).

Sąd zważył co następuje:

S. Z. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 26 czerwca 2021 r. około godz. 12:00 w W. na drodze publicznej jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku do ul. (...) naruszył zasady przewidziane w § 108 ZSD w ten sposób, że kierując samochodem marki N. o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnałów nadawanych przez osobę uprawnioną do kierowania ruchem drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z § 108 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r., w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom zawartym w art. 46 ust. 1 PRD w ten sposób, że zatrzymał pojazd marki N. o nr rej. (...) w poprzek ul. (...) utrudniając ruch pojazdów na dwóch pasach ruchu,

tj. o wykroczenie z art. 90 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym,

3. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady przewidziane w art. 129 ust. 2 pkt 7 lit. b PRD w ten sposób, że nie stosował się do poleceń wydawanych przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 129 ust. 2 pkt 7 lit. b ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło uznać winę i sprawstwo co do wszystkich zarzucanych mu czynów, z tym jednak ustaleniem, że do ich popełnienia doszło na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...).

Co do wyjaśnień oskarżonego, Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować ich wiarygodność. Obwiniony nie kwestionował okoliczności przebiegu zdarzenia ustalonych w toku postępowania dowodowego, za wyjątkiem kierunku w którym początkowo poruszał się pojazdem. W aktach sprawy również brak jest dowodów kwestionujących jego depozycje. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia wykroczenia, oświadczając jednocześnie, że nie wie czego dotyczą zarzuty w punktach 1 i 3 wniosku o ukaranie. Wskazywał jednocześnie, że zachowanie funkcjonariusza było niezwykłe, że musiał poruszać się ul. (...), gdyż był to jedyny dojazd do miejsca, gdzie jego córka trenowała tenisa oraz że nie mogła ona opuścić zajęć z powodów finansowych oraz brakiem możliwości przerwania cyklu treningowego. Obwiniony wyjaśniał, że wiedział, iż zaparkował samochód w miejscu niedozwolonym oraz poruszał się zamkniętym odcinkiem drogi, aczkolwiek nie wynikało z tego żadne zagrożenie oraz jego działanie nie naruszyło żadnych wartości. Sąd zaś uznał wyjaśnienia obwinionego, w świetle innych przeprowadzonych w toku postępowania dowodów za wiarygodne, aczkolwiek w znacznym zakresie wyjaśnienia oskarżonego dotyczyły kwestii związanych z motywacją jego zachowania.

Świadek T. K. potwierdził w swoich zeznaniach przebieg niniejszego zdarzenia. Przedstawiona przez niego wersja wydarzeń była zgodna ze stanem faktycznym przedstawionym przez obwinionego oraz wynikającym z pozostałych dowodów, świadek nie mógł jedynie potwierdzić kierunku z którego nadjechał samochód prowadzony przez obwinionego. W ocenie Sądu wyjaśnienia tego świadka zasługują na miano wiarygodnych.

Dowody z fotografii oraz szkicu przebiegu zdarzenia wykonanego na planie skrzyżowania, złożone przez obwinionego do akt sprawy dodatkowo potwierdziły ustalenia stanu faktycznego, wynikające z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka. Dowody te nie były kwestionowane przez strony postępowania, nie noszą śladu podrobienia ani przerobienia, metryka zdjęć potwierdza, że zostały one wykonane w czasie zdarzenia, w wyniku czego Sąd uznał te dowody za wiarygodne.

W związku z tym, że w dniu 01 stycznia 2022 roku weszła w życie ustawa, zmieniająca treść art. 90 k.w., Sąd postanowił zastosować wobec obwinionego w niniejszej sprawie, na podstawie art. 2 § 1 k.w., treść przepisów obowiązującą w dacie popełnienia czynu, uznając je za względniejsze dla sprawcy, gdyż w obecnym stanie prawnym czyn zarzucany obwinionemu

w punkcie 2 wniosku o ukaranie należałoby zakwalifikować jako wykroczenie z art. 90 § 2 k.w, ustalającego minimalny wymiar kary grzywny na nie niższy niż 500 zł, co stanowi sankcję surowszą niż kary grzywny w wymiarze od 20 zł do 5000 zł lub nagany, przewidziane treścią art. 90 k.w. w brzmieniu z dnia 26 czerwca 2021 roku.

Wykroczenie opisane w art. 90 k.w. w brzmieniu z dnia 26 czerwca 2021 roku popełnia osoba, która tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Stroną przedmiotową tego czynu charakteryzuje wystąpienie dwóch alternatywnych czynności sprawczych, tj. tamowania ruchu lub utrudniania ruchu, które to czynności muszą mieć miejsce na drodze publicznej, strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Czyn ten może być popełniony poprzez działanie lub zaniechanie. Natomiast wykroczenie stypizowane w art. 92 § 1 k.w. w brzmieniu z dnia 26 czerwca 2021 roku, popełnia ten kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Czynność sprawcza tego wykroczenia polega na nie zastosowaniu się, tj. nieprzestrzeganiu, niedostosowywaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego.

Zgodnie

z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, polecenia lub sygnały może dawać uczestnikowi ruchu lub innej osobie znajdującej się na drodze policjant. Czyn ten stanowi wykroczenie formalne, które może być popełnione zarówno przez działanie jak i zaniechanie,

w zależności od znaku, sygnału lub polecenia, któremu nie podporządkował się sprawca. Znamiona czynu mogą zostać wypełnione przez sprawcę umyślnie z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, jak i nieumyślnie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że obwiniony w dniu 26 czerwca 2021 roku prowadził pojazd marki N. o nr rej. (...) po ul. (...), kierując się w kierunku ul. (...), gdzie nie wykonał polecenia kierującego ruchem funkcjonariusza Policji, nakazujące mu kontynuowanie jazdy w innym kierunku. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym policjant jest uprawniony do wydawania wiążących kierujących poleceń, wobec czego obwiniony zobowiązany był do podporządkowania się poleceniu. Obwiniony świadomie nie wykonał polecenia policjanta, chcąc kontynuować jazdę ul. (...) i zatrzymał pojazd, czym wypełnił znamiona wykroczenia

z art. 92 § 1 k.w., zarzuconego mu w punkcie 1 wniosku o ukaranie.

W przedmiocie wypełnienia przez działanie obwinionego znamion art. 90 k.w.

w brzmieniu z 26 czerwca 2021 roku należało przyjąć, że zatrzymanie przez obwinionego samochodu w poprzek ul. (...), stanowiącej drogę publiczną, utrudniło ruch innych pojazdów. Zgodnie z wersją wydarzeń przedstawioną przez obwinionego, nie miał on zamiaru zablokowania ruchu, chciał jedynie dowiedzieć się od funkcjonariusza Policji co się wydarzyło na drodze oraz oświadczyć, że musi pojechać dalej ulicą (...). W związku z powyższym Sąd uznał, że nieumyślne działanie obwinionego wypełniło znamiona wykroczenia z art. 90 k.w

w brzmieniu obowiązującym w dniu zdarzenia.

W punkcie 3 wniosku o ukaranie zarzucono obwinionemu dokonanie drugiego wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., polegającego na niewykonaniu polecenia zmiany miejsca postoju pojazdu na takie, w którym zatrzymanie się było dozwolone. Polecenie zostało wdane przez funkcjonariusza na podstawie art. 129 ust 2 pkt 7 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z treścią którego policjant, w związku z wykonywaniem czynności określonych w ust. 1, jest uprawniony do wydawania poleceń kontrolowanemu uczestnikowi ruchu - co do sposobu jego zachowania. Obwiniony wskazał, że miał świadomość, że zatrzymał samochód w miejscu niedozwolonym, mimo to nie wykonał polecenia funkcjonariusza i wysiadł z pojazdu wraz

z dzieckiem. W związku z powyższym należy przyjąć, że obwiniony popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., zarzuconego mu w punkcie 3 wniosku o ukaranie, poprzez umyślne zaniechanie

w zamiarze bezpośrednim.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia czynów, wypełniających dyspozycje art. 92 § 1 k.w., 90 k.w. oraz 92 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów i na tej podstawie skazał go i na podstawie art. 9 § 1 k.w. w zw. z art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 2 § 1 k.w. wymierzył mu karę 600 zł grzywny. Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny w wymiarze od 20 do 5000 zł lub kara nagany. Zgodnie z treścią art. 9 § 1 k.w. w sytuacji gdy czyn wypełnia znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę. W niniejszej sprawie sankcja w przypadku wszystkich trzech wykroczeń jest tożsama. Doktryna wskazuje, że w takim wypadku należy zastosować ten przepis, który najpełniej charakteryzuje istotę czynu popełnionego przez sprawcę (M. Bojarski, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 190; M. Mozgawa, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 47). Mając to na uwadze Sąd przyjął, że zachowanie sprawcy najlepiej charakteryzuje treść art. 92 § 1 k.w.

Decydując o wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności osobiste obwinionego, dotychczasowy brak karalności, sytuację rodzinną i majątkową, jak i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia, w tym czynny udział w rozprawie i zainteresowanie swoją sytuacją procesową. Sąd wziął pod uwagę również stopień społecznej szkodliwości czynów obwinionego oraz zawinięcia obwinionego. W ocenie Sądu poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa. Należy zauważyć, że kara grzywny wymierzona obwinionemu oscyluje bliżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, nie jest również nadmiernie dotkliwa biorąc pod

uwagę poziom dochodów obwinionego. Przy ustalaniu wysokości kary Sąd uwzględnił również dotychczasowy sposób życia obwinionego i pozytywną prognozę co do dalszego postępowania.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w punkcie III wyroku Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 20 (dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających oraz kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, albowiem obwiniony jest osobą dorosłą, posiadającą zdolności zarobkowe, a ich opłacenie nie powinno stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem proszę doręczyć obwinionemu.